

5497/98

LIMITE

JUSTCIV 3

NOTE

fra: Det Forenede Kongeriges delegation og Generalsekretariatet for Rådet

til: Ad hoc-gruppen vedrørende Revision af Bruxelles-konventionen og Lugano-konventionen

Tidl. dok. nr.: 13322/97 JUSTCIV 92

Vedr.: Revision af Bruxelles-konventionen og Lugano-konventionen
- De væsentligste emner samt Domstolens retspraksis
(artikel 24 ff.)

Hermed følger til delegationerne et dokument fra Det Forenede Kongeriges delegation og Generalsekretariatet for Rådet med henblik på forberedelsen af det andet møde i Ad hoc-gruppen vedrørende Revision af Bruxelles-konventionen og Lugano-konventionen. Dokumentet omhandler artikel 24 ff. Det supplerer dok. 13322/97 JUSTCIV 92.

Dokumentet omfatter for hver artikel, der skal drøftes på mødet, følgende punkter:

- de emner, der skal drøftes på baggrund af delegationernes bemærkninger (jf. dok. 13301/97 JUSTCIV 91);
- henvisningen i den tilsvarende forklarende rapport ¹⁾;

-
- 1) - **Jenard-rapporten:** Rapport om konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT C 59 af 5.3.79, s. 1)
- **Schlosser-rapporten:** Rapport om konventionen af 9. oktober 1978 om Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongeriges tiltrædelse (EFT C 59 af 5.3.79, s. 71)
 - **Almeida Cruz-Desantes Real-Jenard-rapporten:** Rapport om konventionen af 26. maj 1989 om Portugals og Spaniens tiltrædelse (EFT C 189 af 28.7.90, s. 35)
 - **Jenard-Möller-rapporten:** Rapport om Lugano-konventionen af

- De Europæiske Fællesskabers Domstols retspraksis ²⁾.

16. september 1988 (EFT C 189 af 28.7.90, s. 35).

2) Den retspraksis, der er medtaget i dette dokument, er opstillet i samarbejde med de kompetente afdelinger i De Europæiske Fællesskabers Domstol.

INDHOLD

Side

Artikel 24	3
Artikel 25a	6
Artikel 27	8
Artikel 28	17
Artikel 31	18
Artikel 32	20
Artikel 34	21
Artikel 36	22
Artikel 37	24
Artikel 38	27
Artikel 39	30
Artikel 40	32
Artikel 42	34
Artikel 43	36
Artikel 44	37
Artikel 45	38
Artikel 46	39
Artikel 47 og 48	40
Artikel 50	42
Artikel 54a	43
Artikel 54b	44
Artikel 57	45
Artikel 58	47

ARTIKEL 24

A. Emner

- 1) Vil det være ønskeligt at fastlægge en definition på fællesskabsplan af foreløbige, herunder sikrende retsmidler? (Kommissionen)
- 2) Skal det i artikel 24 fastsættes, at der skal være tale om en hastesag? (Kommissionen, Schweiz) Skal der i artiklen fastsættes et supplerende begrænsende kriterium i forbindelse med opfyldelsesretsmidler? (Schweiz)
- 3) Skal artikel 24 fortolkes som en materiel bestemmelse og ikke som en henvisningsbestemmelse til *lex fori* og som en bestemmelse, der kun vedrører foranstaltninger, som kan fuldbyrdes i den stat, hvor de er truffet, uden at skulle igennem en yderligere fuldbyrdelsesprocedure (hastesag)? (Kommissionen)
- 4) Vil det være tilrådeligt at medtage en bestemmelse i artikel 24 om, at kun retten i den stat, hvor de foreløbige eller sikrende retsmidler skal fuldbyrdes, er kompetent? (jf. sag 125/79, *Denilauler mod Couchet*) (Nederlandene, Belgien)
- 5) Skal artikel 24 ændres for at gøre det klart, at afgørelser om midlertidig betaling falder uden for artiklens anvendelsesområde og kun kan træffes af den ret, der er kompetent til at påkende sagens realitet? (Det Forenede Kongerige)
- 6) Skal det gøres klart, at begæring også kan indgives til de retter, der skal påkende en sags realitet i henhold til internationale aftaler, uanset hvad den nationale lovgivning måtte indeholde af bestemmelser om sikrende retsmidler? (Schweiz)
- 7) Skal exorbitante kompetencebestemmelser i national lovgivning udelukkes ved konventionerne for så vidt angår anvendelsen af artikel 24, sådan at forstå, at der kun kan gives kompetence i en stat, hvor fuldbyrdelse sandsynligvis kan og også bør finde sted? (Schweiz)
- 8) Skal det i det mindste nævnes i artikel 24, i hvilke sager retterne har kompetence til at træffe foreløbige bindende, begrænsende eller prohibitive forholdsregler med eksteritorial virkning? (Nederlandene)
- 9) Skal det tydeliggøres, om retsmidlerne kan begæres anvendt, inden hovedsagen er anlagt? Skal det i bekræftende fald anføres, hvornår de fortaber deres virkning, hvis hovedsagen ikke anlægges? (Portugal)
- 10) Skal der i artikel 24 fastsættes en frist, inden for hvilken de sikrende retsmidler kan anvendes? (Portugal)
- 11) Skal rækkevidden af artikel 24 begrænses for at forhindre en omgåelse af konventionens øvrige kompetenceregler? (Frankrig)
- 12) Skal det i den forklarende rapport præciseres, at indgivelse af en begæring om fuldbyrdelse ikke er til hinder for, at der senere kan indgives begæring om foreløbige retsmidler på grundlag af artikel 24? (Kommissionen)

- 13) Skal der for at sikre den materielle opnåelse af den økonomiske fordring, der skal fuldbyrdes, anvendes sikrende retsmidler for at afværge en elektronisk overførsel af skyldnerens formue?
(Portugal)

B. RAPPORT

- Jenard-rapporten, s. 42
- Schlosser-rapporten, s. 126 (punkt 183)
- Möller-rapporten, s. 72.

C. Retspraksis

a) Foreløbige og sikrende retsmidler

1. Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anvendelsesområde - son-
dring mellem foreløbige og endelige retsmidler - intet definitivt
holdepunkt herfor

Konventionen giver intet retligt holdepunkt for, med hensyn til dens materielle anvendelsesområde, at opstille en son-
dring mellem foreløbige og definitive retsmidler.

Domstolens dom af 27. marts 1979 - Sml. s. 1055 Sag 143/78, de Cavel mod de Cavel

Ved afgørelsen af spørgsmålet, om en retsafgørelse falder ind under konventionens anvendelsesområde, er det uden betydning, om den har karakter af en foreløbig eller endelig afgørelse.

Domstolens dom (tredje afdeling) af 6. marts 1980 - Sml. s. 731 Sag 120/79, de Cavel mod de Cavel

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af rets-
afgørelser - anvendelsesområde - foreløbige, herunder sikrende
retsmidler, som vedrører forhold, der er udelukket - inddragelse
- ingen

De foreløbige, herunder sikrende retsmidler, som vedrører forhold, der er udelukket fra anvendelsesområdet for konven-
tionen af 27. september 1968, kan ikke med henvisning til konventionens artikel 24 inddrages under konventionens anven-
delsesområde.

Domstolens dom af 31. marts 1982 - Sml. s. 1189 Sag 25/81, C.H.W. mod G.J.H. (jf. punkt 2 i sammendraget)

3. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af rets-
afgørelser - kompetence til at anordne foreløbige, herunder
sikrende retsmidler - begrebet foreløbige, herunder sikrende
retsmidler - retsmidler med henblik på at sikre opretholdelsen af
en bestemt faktisk eller retlig situation, indtil der er truffet
afgørelse vedrørende realiteten - omstødelssøgsmål (actio
pauliana) - ikke omfattet

Foreløbige, herunder sikrende retsmidler i henhold til kon-
ventionens artikel 24 er retsmidler, som inden for de områ-
der, der er omfattet af konventionens anvendelsesområde, skal
sikre opretholdelsen af en bestemt faktisk eller retlig
situation med henblik på at beskytte rettigheder, der i
øvrigt påstås anerkendt ved afgørelsen af sagens realitet.

Med et søgsmål som actio pauliana, som ganske vist kan sikre
kreditors adgang til at søge fyldestgørelse, idet det herved
forhindres, at debitor forsætligt forringer sin formue,
tilsigtes det, at retten ændrer formueforholdene for debitor

og for medkontrahenten med hensyn til den disposition, debitor har foretaget, og det kan derfor ikke betegnes som et foreløbigt, herunder sikrende retsmiddel.

Domstolens dom (femte afdeling) af 26. marts 1992 - Sml. s. I-2149

Sag C-261/90, Reichert og Kockler mod Dresdner Bank (jf. præmis 34-35)

ARTIKEL 25a

A. Emner

- 1) Skal retsafgørelser, der træffes i forbindelse med forenkede procedurer (som f.eks. krav om betaling eller begæring om foreløbige retsmidler), betragtes som "europæiske tvangsfuldbyrdesdokumenter"? (Portugal) (jf. de fyldige kommentarer til dette spørgsmål på s. 40-41 i dok. 13301/97 JUSTCIV 91).

C. Retspraksis

a) Generelle spørgsmål

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - retsafgørelser, der tillader foreløbige, herunder sikrende foranstaltninger - udelukkelse fra ordningen i afsnit III - betingelser

De betingelser, som opstilles i konventionens afsnit III for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, er ikke opfyldt vedrørende foreløbige eller sikrende retsmidler, der er anordnet eller tilladt af en ret, uden at den part, mod hvem de er rettet, har været tilvarslet, når disse skal fuldbyrdes uden forudgående forkyndelse for den pågældende part. Heraf følger, at retsafgørelser af den nævnte type ikke kan undergives den forenkede anerkendelses- og fuldbyrdelsesordning i konventionens afsnit III.

**Domstolens dom af 21. maj 1980 - Sml. s. 1553
Sag 125/79, Denilauler mod Couchet**

ARTIKEL 27

A. Emner

- 1) Skal grundene til nægtelse af anerkendelse - på nær den, der vedrører grundlæggende retsprincipper - først undersøges i forbindelse med behandlingen af en appelsag? (Tyskland, Østrig)
Skal dette princip kun gælde i forbindelse med pengekrav? (Tyskland)

nr. 1

- 2) Skal den grund til nægtelse af anerkendelse, der bygger på manglende overensstemmelse mellem den oprindelige afgørelse og de grundlæggende retsprincipper i den stat, som begæringen rettes til, afskaffes? (Kommissionen)
- 3) I betragtning af betydningen af at garantere en retfærdig rettergang som fastsat i artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention vil det da være hensigtsmæssigt at udvide kontrollen med de grundlæggende rettergangsprincipper? (Frankrig)
(Dette spørgsmål skal ses i sammenhæng med spørgsmålet vedrørende artikel 27, nr. 2)

nr. 2

- 4) Skal det overvejes, om der kan skabes mulighed for at afhjælpe uforskriftsmæssig forkyndelse som omhandlet i artikel 27, nr. 2? (Tyskland)
 - 5) Skal denne grund til nægtelse af anerkendelse i den forbindelse ændres ved at erstatte den nuværende tekst med artikel 20, nr. 2, under forudsætning af, at sidstnævnte udvides til at omfatte det tilfælde, hvor sagsøgte ikke har bopæl i en kontraherende stat? (Kommissionen)
 - 6) Skal retten ikke kunne nægte anerkendelse med den begrundelse, at forkyndelsen ikke har fundet sted på forskriftsmæssig vis, når sagsøgte har haft kendskab til sagen i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen? (Kommissionen, Østrig, Belgien)
 - 7) Skal anerkendelse kun kunne nægtes under henvisning til uforskriftsmæssig forkyndelse i de tilfælde, hvor sagsøgtes muligheder for at varetage sine interesser under sagen faktisk er blevet skadet? (Frankrig)
 - 8) Skal den dømte part i den stat, som begæringen om anerkendelse rettes til, ikke længere kunne påberåbe sig de omstændigheder, under hvilke udeblivelsesdommen mod ham er blevet afsagt i domsstaten, hvis han i denne stat ikke har appelleret afgørelsen, selv om han havde kendskab til den? (Kommissionen)
- PS. Den norske tekst til artikel 27, nr. 2, i Lugano-konventionen skal ændres, så den bringes i overensstemmelse med de andre sproglige udgaver.

nr. 3

- 9) Skal artikel 27 omhandle de tilfælde, hvor der er modstrid mellem to afgørelser, som er truffet i to kontraherende stater, og som begæres anerkendt i en tredje kontraherende stat? Skal den ældste afgørelse i bekræftende fald have forrang, forudsat at parterne er de samme? (Kommissionen)

nr. 4

- 10) Skal grunden til nægtelse af anerkendelse i artikel 27, nr. 4, udgå? (Tyskland, Schweiz)

Andre mulige ændringer af artikel 27

- 11) Skal en retsafgørelse, der er truffet i en kontraherende stat, nægtes anerkendt, når retten har overset, at der findes en gyldig voldgiftsaftale? Skal der i bekræftende fald foretages en passende ændring af artikel 27, 28 eller 1? (Det Forenede Kongerige)
- 12) Skal der i artikel 27 tilføjes en yderligere grund til ikke at anerkende en retsafgørelse, nemlig i sager, hvor en retsafgørelse er truffet i strid med en enekompetenceaftale, som skal anerkendes i henhold til artikel 17? (Det Forenede Kongerige)
- 13) Skal retsafgørelser mod parter med bopæl uden for EU, der er baseret på et exorbitant kompetencegrundlag, ikke anerkendes i hele EU i henhold til artikel 27? (Det Forenede Kongerige)

Konsekvensændring affødt af artikel 27

- 14) Skal artikel 19 udvides til at omfatte sager, der er indbragt i strid med kompetence- eller voldgiftsklausuler? (Dette vil betyde, at sådanne afgørelser ikke vil kunne anerkendes i den stat, som begæringen om anerkendelse rettes til) (Det Forenede Kongerige)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 44-46
- Schlosser-rapporten, s. 128-131 (punkt 192-205)
- Möller-rapporten, s. 78.

C. Retspraksis

a) Generelle spørgsmål

Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse af retsafgørelser - rækkevidde - retsafgørelsens virkninger i domsstaten - samme virkninger i den stat, som begæringen rettes til

En udenlandsk retsafgørelse, der er anerkendt i henhold til artikel 26 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal i princippet have samme virkninger i den stat, begæringen rettes til, som den har i domsstaten.

Domstolens dom af 4. februar 1988 - Sml. s. 645
Sag 145/86, Hoffmann mod Krieg (jf. præmis 11 og punkt 1 i sammendraget)

b) Beskyttelse af den udeblevne sagsøgte

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - grunde til nægtelse heraf - ingen forskriftsmæssig og rettidig forkyndelse for eller meddelelse til den udeblevne sagsøgte af det indledende processkrift i sagen - indledende processkrift i sagen - begreb

Begrebet "det indledende processkrift i sagen", jf. artikel 27, nr. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, omfatter et dokument som betalingspålægget (Zahlungsbefehl) i tysk ret, hvis forkyndelse efter domsstatens lovgivning giver fordringshaveren mulighed for, såfremt skyldneren intet foretager sig, at opnå en retsafgørelse, der kan anerkendes og fuldbyrdes på grundlag af konventionen.

En retsafgørelse som et efter tysk ret afsagt fuldbyrdelsesdekret (Vollstreckungsbefehl), der afsiges efter forkyndelsen af betalingspålægget, og som kan fuldbyrdes på grundlag af konventionen, er ikke omfattet af begrebet "det indledende processkrift i sagen".

Domstolens dom af 16. juni 1981 - Sml. s. 1593
Sag 166/80, Klomps mod Michel (jf. præmis 11)

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - grunde til nægtelse heraf - ingen forskriftsmæssig og rettidig forkyndelse for eller meddelelse til den udeblevne sagsøgte af det indledende processkrift i sagen - rettidig forkyndelse eller meddelelse - prøvelse ved domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten - relevant frist

Ved afgørelsen af, om sagsøgte har kunnet varetage sine interesser i konventionens artikel 27, nr. 2's forstand, skal domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten udelukkende

tage hensyn til den frist - som den der i tysk ret gælder for at rejse indsigelse (Widerspruch) - som sagsøgte har til rådighed for at undgå, at der træffes en udeblivelsesafgørelse, der kan fuldbyrdes på grundlag af konventionen.

Domstolens dom af 16. juni 1981 - Sml. s. 1593
Sag 166/80, Klomps mod Michel (jf. præmis 11)

3. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser
- anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - grunde til nægtelse heraf
- ingen forskriftsmæssig og rettidig forkyndelse for eller meddelelse til den udeblevne sagsøgte af det indledende processkrift i sagen - virkning i tilfælde af, at retten i domsstaten har afvist begæring om genoptagelse af en under en udeblivelsessag truffet afgørelse

Konventionens artikel 27, nr. 2, som kun henvender sig til den domstol i en anden kontraherende stat, der behandler sagen om anerkendelse eller fuldbyrdelse, finder også anvendelse, når sagsøgte har begæret genoptagelse af den under en udeblivelsessag truffet afgørelse, og en ret i domsstaten har afvist begæringen med den begrundelse, at fristen for denne var overskredet.

Domstolens dom af 16. juni 1981 - Sml. s. 1593
Sag 166/80, Klomps mod Michel (jf. præmis 13)

4. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser
- anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - grunde til nægtelse heraf
- ingen forskriftsmæssig og rettidig forkyndelse for eller meddelelse til den udeblevne sagsøgte af det indledende processkrift i sagen - afgørelse fra en ret i domsstaten, hvorefter forkyndelsen eller meddelelsen findes at være sket forskriftsmæssigt - den for domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten bestående pligt til at prøve, om forkyndelsen eller meddelelsen er sket rettidigt

Selv hvis en ret i domsstaten efter en særskilt kontradiktorisk procedure herom har fundet, at forkyndelsen eller meddelelsen er sket forskriftsmæssigt, kræver konventionens artikel 27, nr. 2, at domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten foretager en prøvelse af, om forkyndelsen eller meddelelsen er sket i så god tid, at sagsøgte kunne varetage sine interesser under sagen.

Domstolens dom af 16. juni 1981 - Sml. s. 1593
Sag 166/80, Klomps mod Michel (jf. præmis 16)

5. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser
- anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - grunde til nægtelse heraf
- ingen forskriftsmæssig og rettidig forkyndelse for eller meddelelse til den udeblevne sagsøgte af det indledende processkrift i sagen - rettidig forkyndelse eller meddelelse - prøvelse ved domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten - begyndelsestidspunktet for den til sagsøgte rådighed stående frist

Ifølge konventions artikel 27, nr. 2, kræves det ikke godtgjort, at det indledende processkrift i sagen rent faktisk er kommet til sagsøgte kundskab. Domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten kan i almindelighed indskrænke sig til at efterprøve, om fristen, beregnet fra det tidspunkt, da forkyndelse eller meddelelse er sket forskriftsmæssigt, har givet sagsøgte tilstrækkelig tid til at varetage sine interesser. Dog kan retten tage stilling til, om der i den konkrete sag foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, at en forkyndelse eller meddelelse, selv om den er sket forskriftsmæssigt, dog ikke har været tilstrækkelig til at få fristen til at løbe.

Domstolens dom af 16. juni 1981 - Sml. s. 1593
Sag 166/80, Klomps mod Michel (jf. præmis 19)

6. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser
- anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - afslagsgrunde - manglende forkyndelse eller forkyndelse, som ikke er forskriftsmæssig eller rettidig, af sagens indledende processkrift for den udeblevne sagsøgte - prøvelse ved domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten - omfattet - afgørelse truffet af retten i domsstaten, hvorefter forkyndelsen har været forskriftsmæssig og rettidig - ikke bindende

Domstolen i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten kan, når den anser betingelserne i artikel 27, nr. 2, i Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 for opfyldt, afslå at anerkende og fuldbyrde en retsafgørelse, selv om retten i domsstaten i medfør af bestemmelserne i konventionens artikel 20, stk. 3, jf. artikel 15 i Haager-konventionen af 15. november 1965, har anset det for godtgjort, at en udebleven sagsøgt har haft mulighed for at modtage sagens indledende processkrift i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen.

Domstolens dom (anden afdeling) af 15. juli 1982 - Sml. s. 2723

Sag 228/81, Pendency Plastic Products BV mod Pluspunkt Handelsgesellschaft (jf. sammendraget)

7. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser - grunde til at nægte - det indledende processkrift ikke forskriftsmæssigt forkyndt for eller meddelt den udeblevne sagsøgte i tilstrækkelig god tid - forkyndelse eller meddelelse i tilstrækkelig god tid - efterprøvelse ved retten i anerkendelses- eller fuldbyrdelsesstaten - omfang - særlige omstændigheder - hensyntagen - betingelser

Artikel 27, nr. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, finder, for så vidt angår det dér opstillede krav om, at det indledende processkrift skal forkyndes eller meddeles i tilstrækkelig god tid, også anvendelse, når forkyndelsen eller meddelelsen har fundet sted inden for en frist, der er fastsat af retten i domsstaten, eller når sagsøgte alene eller tillige havde bopæl inden for nævnte rets jurisdiktion eller i domsstaten.

Retten i anerkendelses- eller fuldbyrdelsesstaten kan ved prøvelsen af, om forkyndelse har fundet sted i tilstrækkelig god tid, også tage hensyn til særlige omstændigheder, som er indtrådt efter en forskriftsmæssig forkyndelse.

Den omstændighed, at sagsøgeren efter forkyndelsen bliver bekendt med en ny adresse for sagsøgte, og den omstændighed, at det skyldes sagsøgtes forhold, at det forskriftsmæssigt forkyndte processkrift ikke er nået frem til ham, er omstændigheder, retten i anerkendelses- eller fuldbyrdelsesstaten kan tage i betragtning ved prøvelsen af, om forkyndelse har fundet sted i tilstrækkelig god tid.

Domstolens dom (fjerde afdeling) af 11. juni 1985 - Sml. s. 1779

Sag 49/84, Debaecker mod Bouwman (jf. sammendraget)

8. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - grunde til nægtelse

heraf - det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt og rettidigt forkyndt for eller meddelt den udeblevne sagsøgte - kravene om forskriftsmæssig og rettidig forkyndelse skal begge være opfyldt - forkyndelsen ikke forskriftsmæssig, men dog rettidig - anerkendelse nægtes

De betingelser, der opstilles i artikel 27, nr. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, og som går ud på, at det indledende processkrift i sagen skal være forskriftsmæssigt og rettidigt forkyndt for den udeblevne sagsøgte, skal begge være opfyldt, for at en udenlandsk retsafgørelse, der er truffet over for sagsøgte, kan anerkendes. Bestemmelsen skal derfor fortolkes således, at en afgørelse i en udeblivelsessag ikke må anerkendes, såfremt det indledende processkrift i sagen ikke er blevet forskriftsmæssigt forkyndt for den udeblevne sagsøgte, men dog er blevet forkyndt for ham i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen.

Domstolens dom (sjette afdeling) af 3. juli 1990 - Sml. s. I-2725

Sag C-305/88, Lancray mod Peters und Sickert (jf. præmis 15, 18 og 23 samt punkt 1 i sammendraget)

9. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - grunde til nægtelse heraf - det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt og rettidigt forkyndt for eller meddelt den udeblevne sagsøgte - prøvelse af spørgsmålet om forkyndelsens forskriftsmæssighed ved retten i anerkendelses- og fuldbyrdelsesstaten - spørgsmålet om en forkyndelsesmangel kan afhjælpes - bedømmes efter domsstatens lov

Konventionens artikel 27, nr. 2, skal fortolkes således, at spørgsmålet om en eventuel afhjælpning af mangler ved forkyndelsen af det indledende processkrift i sagen skal afgøres efter den lov, der gælder for retten i domsstaten, herunder i givet fald internationale konventioner på området.

Domstolens dom (sjette afdeling) af 3. juli 1990 - Sml. s. I-2725

Sag C-305/88, Lancray mod Peters og Sickert (jf. præmis 31 og punkt 2 i sammendraget)

10. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - grunde til nægtelse heraf - det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt forkyndt for eller meddelt den udeblevne sagsøgte - sagsøgt, der ikke har iværksat nogen af de foreliggende retsmidler mod afgørelsen i domsstaten efter at have fået kendskab til den afgørelse, der er truffet i udeblivelsessagen - anerkendelse nægtes

Bestemmelsen i artikel 27, nr. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en udeblivelsedom, der er afsagt i en kontraherende stat, anerkendes i en anden kontraherende stat, såfremt det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte, og dette gælder også, selv om denne senere har fået kendskab til den afgørelse, der er truffet, men ikke har iværksat nogen af de retsmidler mod afgørelsen, der er hjemlet i domsstatens procesret.

Domstolens dom (fjerde afdeling) af 12. november 1992 - Sml.
s. I-5661
Sag C-123/91, Minalmet mod Brandeis (jf. præmis 22 og sammen-
draget)

11. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - grunde til nægtelse heraf - manglende forskriftsmæssig og rettidig forkyndelse eller meddelelse af det indledende processkrift i sagen for den udeblevne sagsøgte - begrebet "udeblivelse" - sagsøgt for så vidt angår et borgerligt krav fremsat under en straffesag - kun stillingtagen til påstandene i straffesagen under domsforhandlingen, som også vedrørte det borgerlige krav - fremmøde med hensyn til det borgerlige krav, der udelukkede udeblivelse

Da en retsafgørelse truffet i en anden kontraherende stat kun kan nægtes anerkendt af de i konventionens artikel 27, nr. 2, anførte grunde, når sagsøgte ikke har givet møde i den sag, hvori retsafgørelsen er truffet, kan bestemmelsen ikke påberåbes, når sagsøgte har givet møde. En sagsøgt må anses for at have givet møde i konventionens artikel 27, nr. 2's forstand, når der nedlægges påstand om erstatning i forbindelse med en straffesag, og sagsøgte under domsforhandlingen har taget stilling til påstandene i straffesagen gennem sin valgte forsvarer, men ikke til det borgerlige krav, der er forhandlet mundtligt, mens forsvareren også var til stede.

**Domstolens dom af 21. april 1993 - Sml. s. I-1963
Sag C-172/91, Sonntag mod Waidmann (jf. præmis 44 og punkt 3 i sammendraget)**

12. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - grunde til nægtelse heraf - det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt og rettidigt forkyndt for eller meddelt den udeblevne sagsøgte - begrebet "det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt" - retsakt, som sætter sagsøgte i stand til at gøre sine rettigheder gældende forud for, at der træffes en eksigibel retsafgørelse - betalingspålæg efter italiensk ret forkyndt sammen med rekvirentens begæring - omfattet

Begrebet "det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt" i den forstand, hvori det er anvendt i artikel 27, nr. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, skal fortolkes således, at det betegner den eller de retsakter, hvis forskriftsmæssige og rettidige forkyndelse for eller meddelelse til sagsøgte sætter denne i stand til at gøre sine rettigheder gældende forud for, at der træffes en eksigibel retsafgørelse i domsstaten. Et "decreto ingiuntivo", som omhandlet i den italienske civilproceslovs fjerde bog (artikel 633-656), skal, sammen med den indledende begæring om et sådant betalingspålæg, betragtes som "det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt" i konventionsbestemmelsens forstand, dels fordi forkyndelsen af disse to dokumenter bevirker, at rekviritus får en frist til at begære genoptagelse, dels fordi rekvirenten ikke kan opnå en eksigibel afgørelse, før den nævnte frist er udløbet.

**Domstolens dom (tredje afdeling) af 13. juli 1995 - Sml. s. I-2113
Sag C-474/93, Hengst Import mod Campese (jf. præmis 19-20 og sammendraget)**

13. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - grunde til nægtelse heraf - det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt og rettidigt forkyndt for eller meddelt den

udeblevne sagsøgte - begrebet "udeblivelse" - sagsøgte uden kendskab til, at der er anlagt sag mod ham, og som er repræsenteret ved en advokat uden fuldmagt fra sagsøgte - omfattet - søgsmål anlagt i domsstaten til prøvelse af retsafgørelsen, fordi sagsøgte ikke havde været lovligt repræsenteret - ingen betydning

En sagsøgt, som ikke har kendskab til den mod ham anlagte sag, og for hvem der for retten i domsstaten møder en advokat uden fuldmagt fra sagsøgte, har overhovedet ikke mulighed for at varetage sine interesser og må betragtes som udebleven i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 27, nr. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fyldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, også selv om sagsbehandlingen for retten i domsstaten har været kontradiktorisk. Det kan ikke føre til et andet resultat, at sagsøgte havde mulighed for at iværksætte et søgsmål med påstand om ophævelse af den truffede afgørelse på grund af, at han ikke havde været lovligt repræsenteret, fordi det relevante tidspunkt, med hensyn til om sagsøgte kan varetage sine interesser, er sagens anlæg.

Det følger heraf, at konventionens artikel 27, nr. 2, finder anvendelse på retsafgørelser, der er truffet over for en sagsøgt, som ikke forskriftsmæssigt og rettidigt har fået forkyndt eller meddelt det indledende processkrift i sagen, og som ikke har været gyldigt repræsenteret under sagen, når afgørelserne, som følge af at en angivelig repræsentant for sagsøgte har givet møde for retten i domsstaten, ikke er truffet over for en udebleven sagsøgt.

Domstolens dom (femte afdeling) af 10. oktober 1996 - Sml. s. I-4943

Sag C-78/95 Hendrikman og Feyen mod Magenta Druck & Verlag (jf. præmis 18-21 og sammendraget)

c) Retsafgørelser, der er uforenelige med en retsafgørelse truffet i den stat, som begæringen om fuldbyrdelse rettes til

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - begrundelse for afslag - uforenelige retsafgørelser - udenlandsk afgørelse om underholdspligt mellem ægtefæller - skilsmisdom afsagt i den stat, begæringen rettes til

En udenlandsk retsafgørelse, hvorefter en ægtemand tilpligtes til at betale hustrubidrag i henhold til den underholdspligt, der gælder for ægtefæller, er, jf. konventionens artikel 27, nr. 3, uforenelig med en indenlandsk retsafgørelse om opløsning af det pågældende ægteskab.

Domstolens dom af 4. februar 1988 - Sml. s. 645

Sag 145/86, Hoffmann mod Krieg (jf. præmis 25 og punkt 3 i sammendraget)

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - grunde til nægtelse heraf - streng fortolkning - afgørelse, der er uforenelig med en afgørelse truffet i den stat, begæringen rettes til - sidestilling af et retsforlig indgået i den stat, begæringen rettes til,

med en retsafgørelse truffet af en retsinstans i samme stat -
udelukket

Konventionens artikel 27 bør fortolkes strengt, idet den indebærer en hindring for at realisere et af konventionens grundlæggende mål, som er i så vidt omfang som muligt at opnå fri bevægelighed for domme ved hjælp af en enkel og hurtig eksekvaturprocedure. Konventionens artikel 27, nr. 3, skal derfor fortolkes således, at et eksigibelt forlig, der under en retssag og til bilæggelse af denne er indgået for en ret i den stat, begæringen rettes til, ikke udgør "en afgørelse mellem de samme parter truffet i den stat, som begæringen rettes til" i artikel 27, nr. 3's forstand, som i henhold til konventionens bestemmelser kan være til hinder for anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat.

Domstolens dom (sjette afdeling) af 2. juni 1994 - Sml.

s. I-2237

Sag C-414/92, Solo Kleinmotoren mod Boch (jf. præmis 20 og 25 samt sammendraget)

ARTIKEL 28

A. Emner

- 1) Skal artikel 28, stk. 1 og 2, udgå, sådan at forstå, at en tilsidesættelse af kompetencereglerne aldrig bør udgøre en grund til at nægte anerkendelse? (Nederlandene) Eller skal artiklen bibeholdes i sin nuværende form? (Belgien)
- 2) Skal individuelle arbejdskontrakter nævnes i stk. 1? (Nederlandene, Portugal)
- 3) Skal artikel 28 i Lugano-konventionen afstemmes med den tilsvarende bestemmelse i Bruxelles-konventionen? (Tyskland)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 46
- Möller-rapporten, s. 79.

ARTIKEL 31

A. Emner

(PS: jf. spørgsmål 1) ad artikel 27)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 47-49
- Schlosser-rapporten, s. 131-132
- Möller-rapporten, s. 79-80
- Almeida Cruz-Desantes Real-Jenard-rapporten, s. 48.

C. Retspraksis

Tilladelse til fuldbyrdelse

1. Konventionen af 27. september 1968 - retsafgørelse opnået i en medlemsstat - fuldbyrdelse i en anden kontraherende stat mulig i henhold til konventionens artikel 31 - retssag med samme genstand og samme parter indbragt for en ret i denne stat - forbud - sagsomkostninger

Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er til hinder for, at en part, der i en kontraherende medlemsstat har opnået en for ham gunstig retsafgørelse, som i henhold til konventionens artikel 31 kan forsynes med fuldbyrdelsespåtegning i en anden kontraherende stat, ved en ret i denne sidste stat nedlægger påstand om, at den anden part i sagen dømmes til noget, hvortil han allerede er dømt i den førstnævnte stat. Denne opfattelse afkræftes ikke af det forhold, at den i konventionens artikel 31 ff nævnte fremgangsmåde i det foreliggende tilfælde på grund af de nationale retsregler, som skal finde anvendelse, kan vise sig at være dyrere end en ny sag vedrørende realiteten.

**Domstolens dom af 30. november 1976 - Sml. s. 1759
Sag 42/76, De Wolf mod Cox**

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - afgørelse om betaling af hustrubidrag - hindringer for fortsættelse af fuldbyrdelsen - forhold, der ikke er omfattet af konventionens anvendelsesområde - skilsmisse i den stat, som begæringen rettes til

Fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse, som er forsynet med fuldbyrdelsespåtegning i en kontraherende stat i henhold til konventionens artikel 31, og som stadig er eksigibel i domsstaten, kan ikke fortsættes i den stat, begæringen rettes til, når fuldbyrdelsen i henhold til sidstnævnte stats lovgivning ikke længere kan gennemføres af grunde, der ikke er omfattet af konventionens anvendelsesområde.

Konventionen er ikke til hinder for, at retten i den stat, begæringen rettes til, tager hensyn til en indenlandsk skilsmisdom i forbindelse med fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse om underholdspligt mellem ægtefæller.

**Domstolens dom af 4. februar 1988 - Sml. s. 645
Sag 145/86, Hoffmann mod Krieg (jf. præmis 17-18 og punkt 2 i sammendraget)**

ARTIKEL 32

A. Emner

- 1) Skal det i artikel 32, stk. 2, fastsættes, at rettens stedlige kompetence afgøres enten efter det sted, hvor den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, har sit sædvanlige opholdssted, eller efter fuldbyrdelsesstedet? Hvis denne part ikke har sit sædvanlige opholdssted i den stat, som begæringen rettes til, skal kompetencen da afgøres efter fuldbyrdelsesstedet? (Kommissionen)
- 2) Eller skal den ret, som er ansvarlig for den praktiske fuldbyrdelse, også være kompetent med hensyn til meddelelsen af fuldbyrdelsespåtegning? (Østrig)
- 3) Skal bestemmelsen i artikel 6, nr. 1, inkorporeres i artikel 32, såfremt der er flere sagsøgte? Skal den stedlige kompetence ligge hos retterne i den stat, hvor sagsøgte har bopæl, eller hvis der er flere sagsøgte, i den stat, hvor en af dem har bopæl? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 49
- Möller-rapporten, s. 38.

ARTIKEL 34

A. Emner

- 1) Skal udtrykket "snarest muligt" erstattes af en nøjagtig tidsfrist? Skal denne frist i bekræftende fald gælde fra datoen for begæringens indgivelse eller senest fra datoen for udløbet af den frist, som retten har fastsat for fremlæggelse af dokumenter i medfør af artikel 48? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 50
- Möller-rapporten, s. 80.

ARTIKEL 36

A. Emner

- 1) Skal de frister, der er fastsat i artikel 36, afkortes på baggrund af de moderne kommunikationsmidler, der kan anvendes ved forkyndelse af dokumenter? (Portugal)

PS. Den norske tekst til artikel 36 i Lugano-konventionen skal ændres, så den bringes i overensstemmelse med de andre sproglige udgaver.

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 51
- Möller-rapporten, s. 80.

C. Retspraksis

Procedurer for anfægtelse af en afgørelse om fuldbyrdelse

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - retsmidler mod en afgørelse, der tillader fuldbyrdelse - selvstændige og udtømmende regler i konventionen - tredjemands retsmidler efter national lovgivning - udelukket

Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, fastsætter regler om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, der er selvstændige og udtømmende, herunder for så vidt angår retsmidler. Det følger heraf, at konventionens artikel 36 er til hinder for, at tredjemænd iværksætter retsmidler, der er hjemlet i national lovgivning, imod en afgørelse om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning.

**Domstolens dom (femte afdeling) af 2. juli 1985 - Sml. s. 1981
Sag 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank mod Brasserie du
Pêcheur (jf. præmis 17)**

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - indsigelse mod afgørelsen om at tillade fuldbyrdelse - ikke fremsat - påberåbelse af en begrundelse for afslag i fuldbyrdelsesfasen - ikke tilladt - forpligtelser for den ret, sagen er indbragt for - grænser

Konventionens artikel 36 skal fortolkes således, at den part, som ikke i henhold til denne bestemmelse har anfægtet afgørelsen om at tillade fuldbyrdelse, ikke længere under fuldbyrdelsen af retsafgørelsen kan fremsætte en indsigelse, som kunne være gjort gældende i forbindelse med anfægtelsen af fuldbyrdelsespåtegningen, og således, at denne regel skal anvendes ex officio af domstolene i den stat, begæringen rettes til. Denne regel finder dog ikke anvendelse, såfremt den indebærer, at retten i den stat, hvor fuldbyrdelse begæres, herved forpligtes til at lade retsvirkningerne af en indenlandsk dom, som ikke er omfattet af konventionens anvendelsesområde, være afhængig af, om dommen anerkendes i den stat, i hvilken den udenlandske retsafgørelse er afsagt, som begæres fuldbyrdet.

**Domstolens dom af 4. februar 1988 - Sml. s. 645
Sag 145/86, Hoffmann mod Krieg (jf. præmis 34 og punkt 4 i
sammendraget)**

ARTIKEL 37

A. Emner

1) Skal der kun være ét appelled? (Portugal)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 51-52
- Möller-rapporten, s. 80.

C. Retspraksis

Retsmidler

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - retsmidler - kassationsappel og "Rechtsbeschwerde" - appellable afgørelser

Artikel 37, stk. 2, i konventionen af 27. september 1968 skal fortolkes således, at den kun tillader kassationsappel og i Forbundsrepublikken Tyskland "Rechtsbeschwerde", for så vidt angår afgørelse i en appelsag, der er anlagt i medfør af artikel 36.

Domstolens dom (fjerde afdeling) af 27. november 1984 - Sml. s. 3971 Sag 258/83, Skofabrikken Brennero mod Wendel GmbH (jf. præmis 16 og punkt 2 i sammendraget)

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - retsmidler - kassationsappel - appellable afgørelser - afgørelse, hvorved den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en fuldbyrdelsestilladelse, træffer beslutning vedrørende udsættelse af sin afgørelse eller vedrørende sikkerhedsstillelse - ikke omfattet

Artikel 37, stk. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal fortolkes således, at en afgørelse i henhold til konventionens artikel 38, hvorved den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende tilladelse til fuldbyrdelse af en i en anden kontraherende stat truffen retsafgørelse, har truffet beslutning om ikke at udsætte sin afgørelse samt om, at den, der har opnået fuldbyrdelsestilladelse, skal stille sikkerhed, ikke er en "afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen", som omhandlet i konventionens artikel 37, stk. 2, hvorfor den ikke kan anfægtes ved en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel. Det har ingen betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om den afgørelse, der er truffet i henhold til konventionens artikel 38, og den "afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen", jf. konventionens artikel 37, stk. 2, er indeholdt i samme retsafgørelse.

Domstolens dom (sjette afdeling) af 4. oktober 1991 - Sml. s. I-4743 Sag C-183/90, Van Daltsen m.fl. mod Van Loon m.fl. (jf. præmis 26 og punkt 1 i sammendraget)

3. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - retsmidler - kassationsappel og "Rechtsbeschwerde" - retsmiddel, der efter national ret kan bringes i anvendelse af tredjemand, der har interesse heri - udelukket

Bestemmelsen i konventionens artikel 37, stk. 2, skal fortolkes således, at den også udelukker, at en tredjemand, der har interesse heri, ved ethvert retsmiddel anfægter den afgørelse, der er truffet i appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en tilladelse til fuldbyrdelse af en afgørelse truffet i en anden kontraherende stat, når tredjemand i henhold til national ret i fuldbyrdelsesstaten kan bringe et retsmiddel i anvendelse.

Domstolens dom af 21. april 1993 - Sml. s. I-1963 Sag C-172/91, Sonntag mod Waidmann (jf. præmis 35 og punkt 2 i sammendraget)

4. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - retsmidler - kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel vedrørende et retligt spørgsmål - appellable afgørelser - afgørelse, hvorved den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en fuldbyrdelsestilladelse, træffer beslutning vedrørende udsættelse - ikke omfattet - kompetence for den ret, der behandler en appel vedrørende et retligt spørgsmål, til at træffe afgørelse om en sådan udsættelse - ingen

Artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, skal fortolkes således, at en afgørelse, hvorved den ret i en kontraherende stat, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en tilladelse til fuldbyrdelse af en eksigibel retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, afslår at meddele udsættelse eller ophæver en tidligere meddelt udsættelse, ikke udgør en "afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen" i artikel 37, stk. 2's forstand og derfor ikke kan anfægtes ved en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel alene vedrørende retlige spørgsmål. Endvidere har den ret, der i henhold til konventionens artikel 37, stk. 2, behandler en sådan appel vedrørende et retligt spørgsmål, ikke kompetence til at træffe afgørelse om at meddele eller på ny at meddele en sådan udsættelse.

**Domstolens dom (sjette afdeling) af 11. august 1995 -
Sml. s. I-2269 Sag C-432/93 SISRO mod Ampersand Software (jf.
præmis 32-33 og 42 samt sammendraget)**

ARTIKEL 38

A. Emner

- 1) Skal det kunne præciseres, at den ret, der behandler en sekundær appel- eller genoptagelsessag, bør have den kompetence, der er omhandlet i artikel 38, så der opretholdes en passende ligevægt mellem parternes interesser, eftersom retsafgørelsen fortsat kan omstødes ved en appel i domsstaten? (Det Forenede Kongerige)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 52
- Möller-rapporten, s. 80.

C. Retspraksis

Appel eller genoptagelse

1. Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse eller fuldbyrdelsespåtegning i én kontraherende stat af en retsafgørelse, truffet i en anden kontraherende stat - udsættelse af afgørelsen vedrørende anerkendelsen eller fuldbyrdelsen - retsmiddel iværksat i domsstaten mod den udenlandske afgørelse - begrebet "ordinær appel eller genoptagelse" i konventionens artikel 30 og 38 - forskelle i de forskellige kontraherende staters retssystemer for så vidt angår sondringen mellem "ordinær appel eller genoptagelse" og "ekstraordinær" appel - definition af begrebet "ordinær appel eller genoptagelse" ud fra konventionen alene - indhold

Som følge af forskellene i retssystemerne i de stater, som er deltagere i konventionen af 27. september 1968, for så vidt angår sondringen mellem "ordinære" og "ekstraordinære retsmidler", kan betydningen af begrebet "ordinær appel eller genoptagelse" ikke fastlægges ved en henvisning til et nationalt retssystem, hvad enten der er tale om retssystemet i domsstaten eller retssystemet i anerkendelses- eller fuldbyrdelsesstaten. Herefter kan dette begreb alene defineres ud fra konventionen selv.

I betragtning af opbygningen af artikel 30 og 38 og disses funktion i konventionen skal der ved udtrykket i disse bestemmelser "ordinær appel eller genoptagelse", som er iværksat eller kan iværksættes mod en udenlandsk retsafgørelse, forstås ethvert retligt skridt, som vil kunne medføre ophævelse eller ændring af den retsafgørelse, som er genstand for anerkendelses- eller fuldbyrdelsesproceduren i henhold til konventionen, og hvis iværksættelse i domsstaten skal ske inden for en frist, der er fastsat ved lov, og som følger selve den nævnte retsafgørelse.

Domstolens dom af 22. november 1977 - Sml. s. 2175 Sag 43/77, Industrial Diamond Supplies mod Riva

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - appel af den afgørelse, der tillader fuldbyrdelse - appelrettens mulighed for at kræve sikkerhedsstillelse herfor - betingelser

Artikel 38, stk. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal fortolkes således, at en ret, der behandler en appel af den afgørelse, der tillader fuldbyrdelse, og som er truffet i medfør af konventionen, først kan gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles sikkerhed, når den træffer afgørelse i appelsagen.

Domstolens dom (fjerde afdeling) af 27. november 1984 - Sml. s. 3971 Sag 258/83, Skofabrikken Brennero mod Wendel GmbH (jf. præmis 13 og punkt 1 i sammendraget)

3. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - retsmidler mod fuldbyrdelses-

tilladelsen - rettens adgang til at udsætte sin afgørelse -
udøvelse - kun adgang til at tillægge de anbringender betyd-
ning, som den part, der har indgivet begæringen, ikke allerede
har gjort gældende eller kunne gøre gældende under behandling
af sagen for retten i domsstaten

Konventionens artikel 38, stk. 1, skal fortolkes snævert, da der ellers er risiko for, at der gøres indgreb i den virkning, der er tilsigtet såvel med konventionens artikel 31 - der indeholder et princip om, at de i en kontraherende stat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden kontraherende stat, også selv om de ikke har opnået formel retskraft - som med konventionens artikel 34, stk. 3, der fastslår et princip om, at en afgørelse, der er truffet i domsstaten, ikke kan efterprøves med hensyn til sagens realitet af retterne i den stat, hvor fuldbyrdelsen begæres.

Konventionens artikel 38, stk. 1, skal herefter fortolkes således, at den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en tilladelse til fuldbyrdelse af en i en anden kontraherende stat truffen retsafgørelse, ved påkendelsen af en begæring om udsættelse af sagen i henhold til denne bestemmelse kun kan tillægge de anbringender betydning, som den part, der har indgivet begæringen, ikke kunne have gjort gældende for retten i domsstaten.

Domstolens dom (sjette afdeling) af 4. oktober 1991 - Sml. s. I-4743, Sag C-183/90, van Dalen m.fl. mod van Loon m.fl. (jf. præmis 28, 30-32 og 37 samt punkt 2 i sammendraget)

4. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - retsmidler - kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel vedrørende et retligt spørgsmål - appellable afgørelser - afgørelse, hvorved den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en fuldbyrdelsestilladelse, træffer beslutning vedrørende udsættelse - ikke omfattet - kompetence for den ret, der behandler en appel vedrørende et retligt spørgsmål, til at træffe afgørelse om en sådan udsættelse - ingen.

Artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, skal fortolkes således, at en afgørelse, hvorved den ret i en kontraherende stat, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en tilladelse til fuldbyrdelse af en eksigibel retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, afslår at meddele udsættelse eller ophæver en tidligere meddelt udsættelse, ikke udgør en "afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen" i artikel 37, stk. 2's forstand, og derfor ikke kan anfægtes ved en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel alene vedrørende retlige spørgsmål. Endvidere har den ret, der i henhold til konventionens artikel 37, stk. 2, behandler en sådan appel vedrørende et retligt spørgsmål, ikke kompetence til at træffe afgørelse om at meddele eller på ny at meddele en sådan udsættelse.

Domstolens dom (sjette afdeling) af 11. august 1995 - Sml. s. I-2269, Sag C-432/93, SISRO mod Ampersand Software (jf. præmis 32-33 og 42 samt sammendraget)

ARTIKEL 39

A. Emner

- 1) Skal det af denne artikel klart fremgå, at der kan anvendes sikrende retsmidler, inden den afgørelse, der tillader fuldbyrdelse, forkyndes (Kommissionen, Østrig), og indtil der er truffet afgørelse i en eventuel appel- eller genoptagelsessag? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 54
- Schlosser-rapporten, s. 135 (punkt 223-224)
- Möller-rapporten, s. 80.

C. Retspraksis

Sikrende retsmidler

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - sikrende retsmidler vedrørende den parts formuegoder, mod hvem fuldbyrdelsen begæres - iværksættelse - anvendelig lov

Artikel 39 i konventionen af 27. september 1968 begrænser sig til at fastslå princippet om, at den part, der har fremsat begæring om fuldbyrdelse, i det i artiklen nævnte tidsrum kan iværksætte sikrende retsmidler vedrørende den parts formuegoder, mod hvem fuldbyrdelse begæres. Konventionen overlader afgørelsen af spørgsmål, der ikke er omfattet af særlige bestemmelser i konventionen, til vedkommende rets nationale procesret. Det må imidlertid tilføjes, at anvendelsen af bestemmelserne i national procesret ikke på nogen måde kan medføre, at principper, der udtrykkeligt eller stiltiende er fastslået i selve konventionen, herunder i dennes artikel 39, tilsidesættes. Spørgsmålet om, hvorvidt en bestemmelse i national procesret er anvendelig på sikrende retsmidler, der iværksættes i henhold til artikel 39, beror således på indholdet af den enkelte nationale bestemmelse og dennes forenelighed med principperne i nævnte artikel.

Domstolens dom (fjerde afdeling) af 3. oktober 1985 - Sml. s. 3147, Sag 119/84, Capelloni og Aquilini mod Pelkmans (jf. præmis 20-21)

2. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - fuldbyrdelse - sikrende retsmidler vedrørende den parts formuegoder, mod hvem fuldbyrdelsen begæres - nødvendigheden af en særskilt tilladelse - ingen - frist for fuldbyrdelsesskridt i form af sikrende retsmidler - nødvendigheden af en justificationssag i overensstemmelse med nationale retsbestemmelser - ingen

Efter bestemmelsen i konventionens artikel 39 kan den part, der har fremsat begæring om og opnået tilladelse til fuldbyrdelse, umiddelbart iværksætte sikrende retsmidler vedrørende den parts formuegoder, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, uden at der kan stilles krav om nogen særskilt tilladelse hertil. Sådanne retsmidler kan bringes i anvendelse indtil udløbet af den i artikel 36 fastsatte frist for appel eller genoptagelse, eller, såfremt appel eller genoptagelse er iværksat, indtil der er truffet afgørelse i appel- eller genoptagelsessagen.

Den part, der har iværksat de i konventionens artikel 39 omhandlede sikrende retsmidler, er ikke forpligtet til at anlægge justificationssag vedrørende disse retsmidler i overensstemmelse med vedkommende nationale lovgivning. Bestemmelsen i artikel 39 er dog ikke til hinder for, at den part mod hvem disse retsmidler er bragt i anvendelse, anlægger sag efter de herom gældende internretlige regler for at opnå en passende beskyttelse af de rettigheder, der

påstås krænket ved sådanne sikrende retsmidler.

**Domstolens dom (fjerde afdeling) af 3. oktober 1985 -
Sml. s. 3147, Sag 119/84, Capelloni og Aquilini mod
Pelkmans (jf. præmis 26, 30 og 36-37)**

ARTIKEL 40

A. Emner

- 1) Skal den ret, der træffer afgørelse i appel- eller genoptagelsessagen efter artikel 40 kunne gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles sikkerhed (jf. artikel 38, stk. 3) og beordre sikrende retsmidler (jf. artikel 39, stk. 2)? (Kommissionen)
- 2) Skal der i artikel 40 fastsættes en tidsfrist for appel eller begæring om genoptagelse? (Portugal)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 53
- Möller-rapporten, s. 80.

C. Retspraksis

Appel eller genoptagelse i forbindelse med afgørelser, der afslår fuldbyrdelse

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af rets-afgørelser - fuldbyrdelse - appel af afslag på fuldbyrdelsespå-
tegnning - appelrettens pligt til at tilsige den part, mod hvem
fuldbyrdelsen begæres - rækkevidde

Den appelret, som behandler en appel, der er indgivet af en rekvirent, skal i henhold til konventionens artikel 40, stk. 2, første punktum, også tilsige den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, til at give møde, når begæringen om fuldbyrdelsespåtegnning udelukkende er blevet afslået af underinstansen som følge af manglende rettidig fremlæggelse af dokumenter, og påtegningen begæres meddelt for en stat, som ikke er bopælsstat for den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres.

Domstolens dom (anden afdeling) af 12. juli 1984 - Sml. s. 3033, Sag 178/83, Firma P. mod Firma K. (jf. præmis 12 og sammendraget)

ARTIKEL 42

A. Emner

1) Skal artikel 42, stk. 2, udgå? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 53
- Möller-rapporten, s. 80.

C. Retspraksis

Delvis fuldbyrdelse

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anvendelsesområde - borgerlige sager, herunder handelssager - underholdspligt - afgørelser truffet i forbindelse med en skilsmisssag, hvorefter en ægtefælle tilpligtes at betale et engangsbeløb og at overdrage ejendomsretten til bestemte formuegoder - omfattet - betingelser

Hvis det af præmisserne til en afgørelse, som er truffet i forbindelse med en skilsmisssag, fremgår, at den ydelse, der er truffet bestemmelse om, skal sikre en ægtefælles underhold i tilfælde, hvor ægtefællen er ubemidlet, eller hvis hver ægtefælles behov og midler tages i betragtning ved fastsættelsen af ydelsens størrelse, vedrører afgørelsen underholdspligt og er derfor omfattet af anvendelsesområdet for konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse og ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse. Når formålet med ydelsen derimod udelukkende er at fordele formuegoderne mellem ægtefællerne, vedrører afgørelsen formueforholdet mellem ægtefællerne og kan dermed ikke fuldbyrdes efter Bruxelles-konventionen. En afgørelse, som har begge funktioner, kan i henhold til konventionens artikel 42 fuldbyrdes delvis, såfremt det klart fremgår af afgørelsen, hvilke formål de forskellige dele af den ydelse, der er truffet bestemmelse om, skal opfylde.

Heraf følger, at en afgørelse, som er truffet i forbindelse med en skilsmisssag, og hvorefter en ægtefælle tilpligtes at betale et engangsbeløb og at overdrage ejendomsretten til bestemte formuegoder til sin tidligere ægtefælle, må anses for at vedrøre underholdspligt og dermed for at være omfattet af konventionens anvendelsesområde, når afgørelsen har til formål at sikre den tidligere ægtefælles underhold. Den omstændighed, at retten i domsstaten i sin afgørelse har undladt at lægge en ægtepagt til grund, er i denne forbindelse uden betydning.

Domstolens dom (femte afdeling) af 27. februar 1997 - Sml. s. I-1147, Sag C-220/95, Van den Boogaard mod Laumen (jf. præmis 22 og 27 samt sammendraget)

ARTIKEL 43

A. Emner

- 1) Skal det i artikel 43 gøres klart, at retsafgørelser, som falder ind under konventionernes anvendelsesområde, også er eksigible, hvis de kræver, at visse forholdsregler træffes eller undlades truffet, og tvangsbøden tilfalder staten og ikke kreditor? (Tyskland)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 53-54
- Möller-rapporten, s. 80.

ARTIKEL 44

A. Emner

- 1) Skal stk. 2 udgå på baggrund af artikel 15 i Haagerkonventionen af 1973 (underholdspligt) og de forberedende drøftelser vedrørende de nævnte konvention? (Finland)
- 2) Skal Norge nævnes i artikel 44, stk. 2, i Lugano-konventionen i forbindelse med fri proces og fritagelse for gebyrer og omkostninger? (Norge)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 54
- Schlosser-rapporten, s. 135 (punkt 223-224)
- Möller-rapporten, s. 80.

ARTIKEL 45

A. Emner

- 1) Skal forbuddet mod at kræve "cautio judicatum solvi" udvides til at omfatte den oprindelige sag for personer, som har deres sædvanlige opholdssted i en medlemsstat? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 54
- Möller-rapporten, s. 80.

ARTIKEL 46

A. Emner

- 1) Skal der udarbejdes en standardbegæringsformular, som skal anvendes (eller i det mindste kan anvendes) ved fremsættelse af begæringer i alle kontraherende stater? (Østrig, Tyskland, Portugal)
- 2) Skal der gøres undtagelse fra kravet om fremlæggelse af bevis for forkyndelsen? (Østrig, Tyskland)
- 3) Skal kreditor forventes at fremlægge bevis, hvis den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres, gør gældende, at dokumentet er blevet forkyndt for sent eller slet ikke er blevet forkyndt i forbindelse med appel? (Østrig)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 54-55
- Schlosser-rapporten, s. 136 (punkt 225).

ARTIKEL 47 og 48

A. Emner

- 1) Skal retten også kunne dispensere fra kravet om bevis for forkyndelse af retsafgørelsen i artikel 47 og 48? (Tyskland)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 55-56.

C. Retspraksis

Dokumenter, der skal fremlægges

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - anerkendelse og fuldbyrdelse - fremgangsmåde - begæring om fuldbyrdelsespåtegning - dokumenter, som skal fremlægges - forkyndelsen af den retsafgørelse, der søges fuldbyrdet - fremlæggelse efter indgivelsen af begæringen - tilladelighed - betingelser

Artikel 47, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, skal fortolkes således, at beviset for, at den i domsstaten truffene retsafgørelse er forkyndt, i tilfælde hvor de nationale processuelle regler i den stat, begæringen rettes til, giver adgang hertil, kan føres efter fremsættelsen af begæringen, herunder også under en appel- eller genoptagelses-sag, som senere er iværksat af den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres, dog således at denne skal råde over en rimelig frist til frivilligt at opfylde retsafgørelsen, og således, at den part, der begærer fuldbyrdelse, skal bære omkostningerne ved enhver unødvendig procedure.

Domstolens dom (femte afdeling) af 14. marts 1996 - Sml. s. I-1393 Sag C-275/94, Van der Linden mod Berufsgenossenschaft der Feinmechanik und Elektrotechnik (jf. præmis 19 og sammendraget)

ARTIKEL 50

A. Emner

- 1) Skal begrebet "officielt bekræftede dokumenter" gøres snævrere og i begge konventioner kun gælde for bestemte eller bestemmelige gældsforpligtelser og gældsforpligtelser, som er attesteret af en myndighed (sædvanligvis en embedsmand), således at der kan indføres en meget forenklet fuldbyrdelsesprocedure? (Portugal) (jf. de fyldige kommentarer til dette spørgsmål på s. 40-41 i dok. 13301/97 JUSTCIV 91)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 56
- Schlosser-rapporten, s. 136 (punkt 226)
- Möller-rapporten, s. 80.

ARTIKEL 54a

A. Emner

- 1) Er den internationale konvention om tilvejebringelse af ensartede regler for arrest i søgående skibe trådt i kraft på Danmarks og Irlands område? Hvis det er tilfældet, skal artikel 54a i Bruxelles-konventionen da revideres? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Möller-rapporten, s. 81
- Almeida Cruz-Desantes Real-Jenard-rapporten, s. 49.

ARTIKEL 54b

A. Emner

- 1) Skal artikel 54b i Lugano-konventionen ændres, således at ordene "stat, der er (ikke er) medlem af De Europæiske Fællesskaber" hver gang, det er nødvendigt, erstattes med "stat, der er (ikke er) kontraherende part i Bruxelles-konventionen"? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Möller-rapporten, s. 81.

ARTIKEL 57

A. Emner

- 1) Skal artikel 57 ændres, da den i sin nuværende affattelse i visse henseender er en kilde til forvirring? (Nederlandene)
- 2) Skal navnlig reglen i artikel 57 om, at en fuldbyrdelseskonvention har forrang frem for Bruxelles-konventionen ændres? (Nederlandene)
- 3) Skal artikel 57, stk. 4, i Lugano-konventionen ændres? (Schweiz)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 59-61
- Schlosser-rapporten, s. 139-142 (punkt 238-247)
- Möller-rapporten, s. 81-83.

C. Retspraksis

Konventioner på særlige områder

1. Konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser - forholdet til andre konventioner - konventioner vedrørende et særligt retsområde - konvention der indeholder regler om retternes kompetence - anvendelse af Bruxelles-konventionen udelukket - begrænsninger - anvendelse af Bruxelles-konventionen på forhold, der ikke er reguleret i specialkonventionen

Artikel 57 i Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, skal fortolkes således, at i tilfælde hvor en kontraherende stat ligeledes er kontraherende part i en anden konvention, som vedrører et særligt område, og som indeholder regler om retternes kompetence, udelukker en sådan specialkonvention kun, at Bruxelles-konventionens bestemmelser finder anvendelse på forhold, der er reguleret i specialkonventionen, men ikke på forhold, der ikke er reguleret i specialkonventionen. Når en specialkonvention således indeholder bestemte kompetenceregler, men ikke regler om litispænds og indbyrdes sammenhængende krav, skal Bruxelles-konventionens artikel 21 og 22 finde anvendelse.

Domstolens dom af 6. december 1994 - Sml. s. I-5439, Sag C-406/92, "Tatry" mod "Maciej Rataj" (jf. præmis 25 og 28 samt punkt 1 i sammendraget)

ARTIKEL 58

A. Emner

1) Skal artikel 58 i Lugano-konventionen udgå? (Kommissionen)

Kompetencens territoriale udstrækning

A. Emner

- 1) Skal kompetencens territoriale udstrækning (jf. artikel 2) fastsættes i én generel bestemmelse? (Nederlandene) (jf. de fyldige kommentarer til dette spørgsmål på s. 43 i dok. 13301/97 JUSTCIV 91)
- 2) Skal Bruxelles-konventionen gælde for en sagsøgt, der har bopæl på en kontraherende stats område, og for en sagsøgt, der har bopæl på en tredjestats område? (Nederlandene)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 18-19
- Schlosser-rapporten, s. 94-100 (punkt 69-86)
- Möller-rapporten, s. 70-71.

Afsluttende bestemmelser

A. Emner

- 1) Skal Bruxelles-konventionen overtage de afsluttende bestemmelser, der er indeholdt i de seneste konventioner, som Rådet har vedtaget? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 62
- Schlosser-rapporten, s. 143 (punkt 252).

Udlæg i og transport af fordringer, som indehaves af den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres

A. Emner

- 1) Skal det i konventionerne fastsættes, at afgørelser om udlæg i og transport af fordringer, der træffes i den stat, hvor den primære part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, har bopæl (eller i den stat, hvor den primære part har sædvanligt opholdssted), skal anerkendes i alle kontraherende stater? (Østrig)

De Europæiske Fællesskabers retsakter

A. Emner

- 1) Skal Lugano-konventionen ændres de steder, hvor en bestemmelse i en retsakt fra De Europæiske Fællesskaber ikke er forenelig med konventionen, f.eks. på områder som intellektuel ejendomsret og udstationerede arbejdstagere? (Schweiz)

B. Rapporter

- Schlosser-rapporten, s. 142 (punkt 247)
- Möller-rapporten, s. 83 og 93-96.

Artikel IV i protokollen til Bruxelles-konventionen

A. Emner

- 1) Skal denne artikel ændres på baggrund af vedtagelsen af konventionen om forkyndelse af dokumenter? (Kommissionen)

B. Rapporter

- Jenard-rapporten, s. 63
- Möller-rapporten, s. 88.

Ajourføring af protokol nr. 1 til Lugano-konventionen

A. Emner

- 1) Skal protokol nr. 1 til Lugano-konventionen afstemmes med protokollen til Bruxelles-konventionen som ændret ved konventionen om Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse af Bruxelles-konventionen? (Sverige) (jf. de udførlige kommentarer til dette spørgsmål på s. 46 i dok. 13301/97 JUSTCIV 91)

B. Rapporter

- Möller-rapporten, s. 86-89.
-